Dosarul nr. 5r-66/2026
4-26033905-09-5r-17032026

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

20 mai 2026 mun. Bălți

Judecătoria Bălți, sediul central
Instanța de judecată compusă din:
Președintele ședinței, judecător Lina Popescu
Grefier Tina Sergentu

Cu participarea :
Reprezentantului agentului constatator Ina Ivaschiv

examinând în ședința publică, în limba română, contestația înaintată de Contestatarul Popa Mihail, asupra procesului-verbal și deciziei agentului constatator din cadrul Biroului Vamal Nord din 25.02.2026, întocmit în privința lui Popa Mihail în baza art. 287 alin. (10) Cod contravenţional,

c o n s t a t ă :

La data de 25.02.2026 de către agentul constatator din cadrul Biroului Vamal Nord Bălți Ion Angheni a fost întocmit procesul-verbal nr. SVM 01010247 cu privire la contravenția prevăzută de art. 287 alin. (10) Cod contravențional, pentru faptul că, cet. Popa Mihail aflîndu-se la data de 29.01.2026 ora 01:30, în postul vamal Costești (P.V.F.I rutier), la traversarea frontierei de stat prin postul vamal Costești, direcția intrare în R. Moldova, fiind în calitate de pasager, nu a declarat organului vamal două invertoare solare de model FRONIUS SYMO 10.0-3-M și FRONIUS SYMO 12.5.0-3-M, valoarea cărora constituie 50.009,78 lei.

Prin decizia agentului constatator din cadrul Serviciului Vamal Nord Bălți Cojocari Igor, adoptată la data de 25.02.2026, Popa Mihail a fost sancționat pentru săvârșirea faptei contravenționale prevăzute de art. 287 alin. (10) Cod contravențional, la o amendă în mărime de 100 u.c., echivalent cu 5000 lei, cu confiscarea mărfurilor în valoare de 50.009,78 lei.

La data de 10.03.2026 Popa Mihail a contestat procesul-verbal şi decizia agentului constatator din cadrul Serviciului Vamal Bălţi, adoptată la data de 25.02.2026.

În motivarea contestației contestatarul Popa Mihail a menționat că, nu este de acord cu procesul-verbal și cu decizia agentului constatator, considerându-le ilegale și neîntemeiate. Agentul constatator a examinat cauza unilateral și subiectiv, cu încălcarea principiilor contradictorialității, egalității părților în drepturi procesuale, egalității în fața legii și justiției, precum și a principiului dreptății.

Consideră că agentul constatator a aplicat eronat prevederile Codului contravențional și a ajuns neîntemeiat la concluzia privind vinovăția sa.

A relatat instanței că la data de 29.01.2026 a traversat cu mijlocul de transport frontiera de stat prin punctul vamal Costești, direcția de intrare în Republica Moldova. De autoturism s-a apropiat funcționarul vamal, iar acesta a declarat verbal că în portbagaj deține 2 bucăți invertoare la prețul de 100 euro fiecare, în total suma de 200 euro. A observat că funcționarul analiza minuțios aceste bunuri, motiv pentru care i-a prezentat facturile fiscale de cumpărare a acestor invertoare de către fratele său. La facturile fiscale erau anexate bonurile de 100 euro fiecare în limba germană. A concretizat că fratele său Victor Popa muncește în Germania la o firmă care se ocupă cu panourile solare și a fost rugat de către acesta să aducă aceste invertoare la casa părinților. De către funcționar a fost informat că bunurile/invertoarele urmează să fie coborâte din autoturism și că va fi sunat pentru a fi informat despre decizia adoptată, contrar și ilegal faptului că au fost prezentate acte oficiale care demonstrează cumpărarea și prețul invertoarelor. A menționat că în zilele următoare a telefonat continuu la vamă pentru a afla ce au decis. Pentru a demonstra adevărul, l-a rugat pe fratele său Victor Popa să solicite de la firma din Germania un act confirmativ că într-adevăr invertoarele au fost cumpărate la acest preț. La data de 16.02.2026 a efectuat traducerea oficială a actelor deținute și a decis să le prezinte funcționarilor vamali, care erau sceptici asupra prețului acestor invertoare. Conform certificatului/confirmării eliberate la 29.01.2026 de către GREENCOVER AG Germania, se constată: „Se confirmă că marfa invertor 2 bucăți a fost vândută lui Popa Victor, motivul vânzării: invertoarele sunt vândute din cauza tehnologiei învechite și în vederea eliberării spațiului din depozit. Marfa nu mai poate fi utilizată sau comercializată de noi. Prețul fiind de 100 euro per invertor.” După obținerea actului confirmativ, imediat s-a deplasat la Biroul Vamal Nord pentru a demonstra adevărul și pentru a-i fi eliberate bunurile. Ajuns acolo, a observat că actele erau completate, iar din reacția funcționarilor a înțeles că aceștia erau uimiți că au fost prezentate toate traducerile oficiale, funcționarii întrebându-se între ei ce urmează să facă mai departe, după care i-au solicitat să iasă din cabinet. Văzând acest comportament incert al funcționarilor, era sigur că bunurile îi vor fi eliberate. După aproximativ 10 minute a fost chemat în cabinet, unde i s-a comunicat că invertoarele nu pot fi eliberate și că urmează să semneze actele. A început să se revolte, comunicând funcționarilor că comit o ilegalitate și că va lupta pentru stabilirea adevărului. Pe actele prezentate de funcționari a notat expres că nu este de acord cu amenda aplicată.

Consideră că situația reprezintă un abuz total, invocînd că nu are pentru ce să achite amenda și bunurile să fie confiscate,avînd legal toate actele care atestă de unde au fost procurate și prețul exact.

A menționat că nu este clar din ce motiv agentul constatator a încadrat acțiunile sale în baza art. 287 alin. (10) Cod contravențional al Republicii Moldova, or, după cum a indicat anterior, acesta nu a refuzat să declare organului vamal bunurile deținute.

A relatat că el personal a deschis automobilul, a prezentat bunurile funcționarului vamal și a prezentat bonurile de plată aferente acestora. Totodată, a indicat că bunurile în valoare de până la 300 euro se declară verbal, fără necesitatea depunerii unei declarații

vamale în scris, condiții în care susține că s-a conformat strict prevederilor legislației vamale.

Consideră că agentul constatator, căruia îi revine sarcina probațiunii, nu a prezentat probe concludente care ar demonstra comiterea de către acesta a acțiunilor imputate și nici probe care să confirme săvârșirea contravenției reținute în sarcina sa.

Prin urmare, consideră că agentul constatator a interpretat eronat prevederile legale și, în lipsa unui suport probator suficient, a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia asupra cauzei contravenționale, aplicând în mod neîntemeiat sancțiunea pentru contravenția incriminată.

În consecință, contestatarul consideră că procesul-verbal întocmit în privința sa și decizia asupra cauzei contravenționale urmează a fi declarate nule, întrucât din materialele administrate de agentul constatator nu rezultă probe care să demonstreze comiterea contravenției de către acesta.

Totodată, contestatarul a invocat prevederile art. 226 Cod vamal, potrivit cărora, în sensul prezentei secțiuni, import fără caracter comercial înseamnă importul care îndeplinește cumulativ următoarele condiții: prezintă un caracter ocazional; constă exclusiv din mărfuri destinate uzului personal al călătorului sau al familiei acestuia ori din mărfuri destinate a fi oferite cadou; iar natura sau cantitatea mărfurilor nu indică faptul că acestea sunt importate în scopuri comerciale.

De asemenea, acesta a făcut referire la prevederile art. 439/7 Cod contravențional privind confiscarea specială, menționând că măsura confiscării urmează a fi aplicată doar în condițiile expres prevăzute de lege și cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale.

În acest sens, a susținut că norma pretins încălcată, și anume art. 287 alin. (10) Cod contravențional, este adresată tuturor cetățenilor și nu unei categorii speciale de persoane, având atât caracter punitiv, cât și preventiv, motiv pentru care sunt aplicabile garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului privind dreptul la un proces echitabil în materie penală.

În susținerea poziției sale, Contestatarul a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele Lauko v. Slovacia din 2 septembrie 1998 și Nicoleta Gheorghe v. România din 3 aprilie 2012, § 25-26.

Totodată, acesta a invocat prevederile art. 6 § 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care garantează dreptul la respectarea prezumției de nevinovăție, ca element esențial al dreptului la un proces echitabil în materie penală.

Contestatarul a menționat că, în cadrul examinării legalității confiscării speciale aplicate în procesul contravențional, instanța de judecată urmează să verifice această măsură prin prisma principiilor elaborate în jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume: dacă imixtiunea în dreptul de proprietate este prevăzută de lege, dacă urmărește un scop legitim, dacă este necesară într-o societate democratică și dacă este proporțională cu circumstanțele cauzei și cu necesitatea protejării dreptului de proprietate.

În acest sens, a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia simpla încălcare a legislației nu este suficientă pentru aplicarea măsurii

confiscării, fiind necesar să se stabilească dacă măsura confiscării corespunde gravității situației create, făcând referire la cauza Ismaylov vs Federația Rusă din 06.11.2008.

Totodată, a menționat că, potrivit jurisprudenței CtEDO, confiscarea nu reprezintă o metodă de compensare a prejudiciului statului, ci o măsură de siguranță și sancționare a persoanei pentru fapta imputată, iar instanțele urmează să verifice ca aceasta să nu fie vădit disproporționată în raport cu natura și gravitatea faptei și cu bunul supus confiscării, făcând trimitere la cauza Bendenoun vs Franța din 24.02.1994.

Prin urmare, contestatarul consideră ilegală și abuzivă decizia privind confiscarea bunurilor, și anume a invertoarelor.

Reieșind din circumstanțele descrise, acesta consideră că în acțiunile sale nu sunt întrunite elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 287 alin. (10) Cod contravențional, motiv pentru care procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia asupra cauzei contravenționale întocmite de agenții constatatori ai Biroului Vamal Nord urmează a fi anulate integral, cu restituirea bunurilor confiscate.

În drept, contestația a fost întemeiată pe prevederile art. 10, 16, 17, 27, 233, 440, 441, 445 și 446 Cod contravențional al Republicii Moldova.

În ședința de judecată, contestatarul Popa Nicolae nu s-a prezentat, însă prin contestația depusă a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa, cu remiterea copiei hotărârii adoptate.

În ședința de judecată reprezentantul agentului constatator din cadrul Biroului Vamal Nord, Ivaschiv Ina a solicitat respingerea contestației ca fiind neîntemeiată.

Studiind materialele cauzei, instanţa de judecată va admite contestația, din următoarele motive.

În sensul art. 395 alin.(1) p.2) și (1^1) Cod contravențional, instanța judecă contestațiile împotriva deciziilor autorităților competente să soluționeze cauzele contravenționale, procurorului.

Contestația împotriva deciziei în cauza contravențională se examinează de către instanța de judecată în a cărei rază teritorială activează autoritatea competentă sau procurorul care a emis decizia, ori de către instanța de la locul unde își are sediul autoritatea competentă, pentru cazurile prevăzute la art.394 alin.(1^1).

Potrivit dispozițiilor art.440 alin.(1) Cod contravenţional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

În conformitate cu alin.(1) al art.442 Cod contravenţional, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

Potrivit art. 458 alin. (1) Cod contravențional examinînd cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenţiei imputate; b) existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei; c) vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional; d) existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante; e) necesitatea sancţionării şi, după caz, caracterul sancţiunii contravenţionale; f) alte aspecte importante pentru soluţionarea justă a cauzei.

Potrivit art. 20 din Constituția R. Moldova ,, orice persoană are dreptul la satisfacţie efectivă din partea instanţelor judecătoreşti competente împotriva actelor care violează drepturile, libertăţile şi interesele sale legitime. Nici o lege nu poate îngrădi accesul la justiţie”.

Conform jurisprudenței CEDO, motivarea hotărârii constituie o garanţie pentru părţi în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, precum şi singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a se putea exercita controlul judiciar, circumscriindu-se astfel noţiunii de proces echitabil în condiţiile prevăzute de art.6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului.

În cadrul ședinței de judecată a fost stabilit cu certitudine că prin procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. SVM 01010247 și decizia de sancționare seria/nr. DSV 01001848 din 25.02.2026, adoptate de către agentul constatator din cadrul Biroului vamal Nord, Popa Mihail a fost sancționat conform art.287 alin.(10) Cod, fiindu-i stabilită sancțiunea sub formă de amendă în mărime de 100 unități convenționale echivalent a 5000,00 lei, cu confiscarea mărfurilor în valoare de 20.009,78 lei pentru faptul că la data de 29.01.2026 ora 01:30, în postul vamal Costești (P.V.F.I rutier), la traversarea frontierei de stat prin postul vamal Costești, direcția intrare în R. Moldova, fiind în calitate de pasager, nu a declarat organului vamal două invertoare solare de model Fronius Symo 10.0-3-M și Fronius Symo 12.5.0-3-M, valoarea cărora constituie 50.009,78 lei.

Nefiind de acord cu soluția adoptată, la 25.02.2026 emisă de către Cojocari Igor din cadrul Biroului Vamal Nord din 25.02.2026, Popa Mihail a depus contestație împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie.

În temeiul art.448 alin.(1) Cod contravențional, contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravențională, în cazul în care nu sânt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sânt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenționale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părțile care nu au fost prezente la ședința de examinare a cauzei contravenționale, de la data înmânării copiei de pe decizia respectivă în condițiile art.447/1 alin.(8) Cod contravențional.

Instanța de judecată reține că procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. SVM 01010247 și decizia de sancționare seria/nr. DSV 01001848 din 25.02.2026, au fost întocmite la 25.02.2026, iar contestația a fost depusă la sediul Inspectoratului de Poliție Bălți la data de 10.03.2026.

Reieșind din prevederile legale enunțate supra, în coraport cu cele menționate supra, instanța de judecată apreciază că contestația a fost depusă în termen.

Procesul-verbal a fost semnat de către contravenientă, fiind indicat dezacordul cu procesul verbal contravențional, a luat cunoștință cu procesul-verbal contravențional, cu mărimea amenzii stabilite și a deciziei de sancționare, dar și i-a fost explicat dreptul de a contesta procesul-verbal contravențional în instanța de judecată.

Cu referire la legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenţie, analizând cuprinsul acestuia prin raportare la cerinţele prevăzute de lege sub sancţiunea nulităţii absolute, instanţa constată că dispoziţiile legale în materie au fost respectate.

Astfel, procesul-verbal cuprinde toate menţiunile prevăzute de art. 443 din Codul contravenţional, sub sancţiunea nulităţii absolute, descrierea faptei fiind detaliată, cu arătarea tuturor împrejurărilor în care contravenţia a fost săvârșită, inclusiv a numărului de înmatriculare, a mărcii autovehiculului, precum și a numelui și datelor de identitate (IDNP) ale petentului, fiind indicat locul săvârșirii acesteia, figurând și semnătura agentului constatator și a contravenientului.

În conformitate cu prevederile art.7 din Codul contravențional, persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Potrivit art.8 alin.(2) Cod contravențional, este supusă răspunderii contravenționale numai persoana care a săvârșit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea contravențională Conform art.10 Cod contravențional, constituie contravenţie fapta – acţiunea sau inacţiunea – ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracţiunea, săvârșită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancţiune contravenţională.

Conform prevederilor art.14 alin. (1)–(3) din Codul Contravențional al RM, contravenţia se săvârşeşte cu intenţie sau din imprudenţă. Contravenţia se consideră săvârşită cu intenţie dacă persoana care a săvârşit-o îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau a admis în mod conştient survenirea acestor urmări. Contravenţia se consideră săvârşită din imprudenţă dacă persoana care a săvârşit-o îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, dar considera în mod uşuratic că ele vor putea fi evitate, ori nu îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, deşi trebuia şi putea să le prevadă.

Potrivit art.374 Cod contravenţional, procesul contravenţional este activitatea desfăşurată de autoritatea competentă, cu participarea părţilor şi a altor persoane titulare de drepturi şi de obligaţii, având ca scop constatarea contravenţiei, examinarea şi soluţionarea cauzei contravenţionale, constatarea cauzelor şi condiţiilor care au contribuit la săvârşirea contravenţiei. (2/1) Procesul contravenţional începe de drept din momentul sesizării sau al autosesizării agentului constatator privind săvârşirea contravenţiei. (3) Procesul contravenţional se desfăşoară pe principii generale de drept contravenţional, în temeiul Constituţiei, al prezentului cod, al Codului de procedură penală în cazurile expres prevăzute de prezentul cod, precum şi al normelor dreptului internaţional şi ale tratatelor internaţionale cu privire la drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte.

Conform art.375 Cod contravenţional, persoana acuzată de săvârşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atâta timp cât vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod. Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăţia sa. Concluziile despre vinovăţia persoanei în săvîrşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional.

La caz instanța de judecată reține că, Popa Mihail a fost recunoscut culpabil și sancționat pentru comiterea contravenției prevăzute de art. 287 alin. (10) Cod Contravențional.

Conform prevederilor art. 287 alin. (10) Cod contravențional, Introducerea pe sau scoaterea de pe teritoriul Republicii Moldova a mărfurilor, obiectelor şi altor valori, prin locuri stabilite pentru control vamal, prin tăinuire de controlul vamal, prin ascundere în locuri special pregătite sau adaptate în acest scop, ori cu folosirea frauduloasă a documentelor sau a mijloacelor de identificare vamală, ori prin nedeclararea sau declararea neautentică în documentele vamale sau în alte documente de trecere a frontierei, dacă aceste acţiuni nu constituie infracţiune, dacă valoarea mărfurilor, obiectelor şi altor valori constituie:

– până la 2000 de unităţi convenţionale, se sancţionează cu amendă de la 100 la 500 de unităţi convenţionale;

– de la 2000 până la 4000 de unități convenționale, se sancţionează cu amendă de la 500 la 900 de unităţi convenţionale;

– de la 4000 până la 8000 de unități convenționale, se sancţionează cu amendă de la 900 la 1200 de unităţi convenţionale.

Potrivit prevederilor art. 224 Cod vamal, (1) Bunurile aflate în bagajele personale ale călătorilor care vin dintr-o țară străină sunt scutite de drepturi de import, cu condiția ca acestea să nu fie introduse în scopuri comerciale și valoarea lor intrinsecă să nu depășească 300 de euro de persoană. (2) În cazul călătorilor care folosesc transportul aerian și al celor care folosesc transportul maritim, valoarea intrinsecă pentru bagajele personale este de până la 430 de euro de persoană. (3) Atunci când valoarea totală a mărfurilor din lot depășește valoarea prevăzută la alin.(1) și (2), scutirea se acordă doar până la suma acestei valori pentru acele mărfuri care, importate separat, ar fi putut beneficia de scutire, ținând cont de faptul că valoarea unui articol individual nu poate fi fracționată. (4) Valoarea bagajelor personale ale călătorului care sunt admise temporar sau sunt reimportate ca urmare a exportului lor temporar, declarate conform art. 160 alin. (2), precum și valoarea medicamentelor necesare călătorului pentru nevoile sale personale nu sunt luate în considerare în sensul aplicării scutirilor prevăzute la alin. (I) și (2). (5) Prevederile prezentului articol se aplică și persoanelor care nu sunt stabilite pe teritoriul vamal, cu constituirea unei garanții pentru bunurile a căror valoare depășește pragul financiar prevăzut la alin. (1) și (2).

Potrivit art. 226 Cod vamal „În sensul prezentei secțiuni, import fără caracter comercial înseamnă import care îndeplinește cumulativ următoarele condiții: a) prezintă un caracter ocazional; b) constă exclusiv din mărfuri destinate uzului personal al

călătorului sau al familiei acestuia ori din mărfuri destinate a fi oferite cadou; c) natura sau cantitatea mărfurilor nu indică faptul că sunt importate în scopuri comerciale.

Istanța reține că potrivit art. 169, alin. (7) Cod Vamal, Persoanele fizice care, la trecerea frontierei vamale, au în bagaj bunuri depun declarație vamală odată cu prezentarea bunurilor.

Pct. 639 din Hotărîrea de Guvern nr. 92 din 28.02.2023 „Cu privire la punerea în aplicare a Codului vamal nr. 95/2021", prevede: „Mărfurile pot fi declarate, prin mijloacele prevăzute la art. 160 alin. (2) din Cod, conform procedurii de declarare stabilite de către Serviciul Vamal".

Conform art. 160 alin. (2) Cod Vamal, Declarația vamală se depune folosind tehnici de prelucrare electronică a datelor. In cazuri specifice, prevăzute de prezentul cod sau de Regulamentul de punere în aplicare a Codului vamal, declarația vamală poate fi depusă prin alte mijloace decât tehnicile electronice de prelucrare a datelor: a) în scris; b) verbal; c) prin orice altă acțiune.

Instanța de judecată constată că, în susținerea vinovăției lui Popa Mihail de comiterea contravenției prevăzute de art. 287 alin. (10) Cod contravențional, agentul constatator a administrat următoarele probe: - Raportul privind înregistrarea contravenției din 29.01.2026, înregistrată în RESC al Biroului Vamal Nord cu nr. 137;

- proces verbal de ridicare a mărfurilor din 29.01.2026; - proces verbal de examinare din 29.01.2026; - ordonanța de recunoaștere și atașare la dosar a corpurilor delicte din 06.01.2026; - proces-verbal de audiere a cet. Popa Mihail din 29.01.2026 și 30.01.2026; - proces - verbal cu privire la contravenție nr. 256/26 din 25.02.2026; - decizia asupra cazului de contravenție nr. 256/26 din 25.02.2026.

Instanța de judecată reține că, la data de 29.01.2026, contestatarul Popa Mihail s-a prezentat la postul vamal Costești, în vederea traversării frontierei de stat și efectuării controlului vamal de intrare pe teritoriul Republicii Moldova.

Din materialele cauzei și din explicațiile contestatarului rezultă că acesta nu a adoptat un comportament de eschivare de la controlul vamal și nu a ascuns existența bunurilor transportate. Dimpotrivă, acesta a informat funcționarul vamal despre faptul că în portbagajul autoturismului se aflau două invertoare solare, prezentând bunurile pentru verificare și punând la dispoziția organului vamal actele de proveniență, precum și bonurile aferente acestora.

Instanța constată că, din probele administrate în cauză, nu rezultă existența unor acțiuni de tăinuire de controlul vamal, de ascundere a bunurilor în locuri special amenajate sau adaptate în acest scop, de utilizare frauduloasă a documentelor vamale ori de nedeclarare intenționată a bunurilor, elemente obligatorii pentru întrunirea laturii obiective a contravenției prevăzute de art. 287 alin. (10) Cod contravențional.

În acest context, instanța subliniază că simpla împrejurare a neacceptării de către organul vamal a valorii declarate de contestatar nu poate fi calificată, în sine, drept probă a intenției de fraudare a controlului vamal sau de sustragere de la obligațiile de declarare. O asemenea interpretare ar echivala cu prezumarea vinovăției, contrar principiilor fundamentale ale dreptului contravențional.

Totodată, din declarațiile contestatarului și din înscrisurile anexate la dosar rezultă că bunurile au fost prezentate benevol funcționarului vamal încă din momentul controlului, fiind indicate și documentele justificative privind achiziția acestora, inclusiv facturi și bonuri emise în străinătate, aspecte care confirmă transparența conduitei sale în raport cu autoritatea vamală.

Instanța reține că agentul constatator nu a administrat probe suficiente, concludente și pertinente care să demonstreze, dincolo de orice dubiu rezonabil, că contestatarul ar fi săvârșit fapta imputată în modalitatea reținută în procesul-verbal. În lipsa unor probe directe sau indirecte care să susțină intenția de nedeclarare sau declarare neautentică, concluzia privind vinovăția apare ca fiind insuficient fundamentată probatoriu.

În acest sens, instanța dă eficiență prevederilor art. 375 Cod contravențional, potrivit cărora persoana acuzată de săvârșirea unei contravenții se prezumă nevinovată până la dovedirea vinovăției sale în modul prevăzut de lege, iar toate dubiile în probarea învinuirii, care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea persoanei vizate de proces.

Instanța mai reține că, potrivit explicațiilor contestatarului, acesta nu a depus declarație vamală în formă scrisă, întrucât a apreciat că bunurile transportate se încadrează în plafonul valoric de 300 euro per persoană, prevăzut de legislația vamală pentru importul fără caracter comercial. Această apreciere a fost făcută în considerarea faptului că bunurile erau utilizate în scop personal și familial, nefiind destinate comercializării.

În acest sens, instanța face trimitere la art. 224 alin. (1) Cod vamal, care prevede că bunurile aflate în bagajele personale ale călătorilor sunt scutite de drepturi de import în limita valorică de 300 euro per persoană, cu condiția ca acestea să nu fie introduse în scopuri comerciale și să prezinte un caracter ocazional și necomercial.

De asemenea, instanța reține că, potrivit art. 160 alin. (2) Cod vamal, declarația vamală poate fi depusă prin mijloace electronice, în scris, verbal sau prin orice altă acțiune prevăzută de legislația în vigoare, în funcție de situația concretă.

Din ansamblul probelor administrate în cauză, instanța de judecată reține că contestatarul a manifestat o conduită deschisă, transparentă și cooperantă în raport cu autoritatea vamală la momentul efectuării controlului de frontieră.

Astfel, din materialul probator rezultă că, la solicitarea funcționarului vamal, contestatarul a declarat verbal existența bunurilor transportate, indicând că în portbagajul mijlocului de transport se află două invertoare solare, prezentând totodată disponibilitate pentru verificarea acestora. În continuare, instanța constată că acesta nu a întreprins acțiuni de ascundere, disimulare sau sustragere a bunurilor de la controlul vamal, ci, dimpotrivă, a permis accesul neîngrădit al organului vamal la bunurile respective, facilitând efectuarea controlului fizic al acestora.

Totodată, instanța reține că din explicațiile contestatarului, coroborate cu înscrisurile anexate la materialele cauzei, rezultă că au fost prezentate documente justificative privind proveniența bunurilor, respectiv acte de achiziție și confirmări emise

de furnizorul extern, prin care se atestă atât modalitatea de procurare a acestora, cât și valoarea declarată.

În acest context, instanța apreciază că acțiunile contestatarului se circumscriu unei conduite de colaborare cu autoritatea vamală, specifice situațiilor în care persoana supusă controlului își îndeplinește obligațiile de informare și pune la dispoziția organului competent bunurile și documentele necesare verificării.

Mai mult, instanța constată că din probele administrate nu rezultă existența unor elemente de natură să indice intenția contestatarului de a ascunde bunurile, de a induce în eroare organul vamal sau de a eluda regimul de declarare vamală. Dimpotrivă, comportamentul acestuia, raportat la circumstanțele cauzei, relevă o conduită de bună-credință, caracterizată prin transparență și lipsa oricăror acte de disimulare.

În consecință, instanța reține că nu sunt întrunite elemente de fapt care să susțină teza unei acțiuni frauduloase sau a unei omisiuni intenționate de declarare, iar conduita contestatarului se încadrează în sfera unei colaborări efective cu autoritatea vamală pe parcursul controlului efectuat.

Totodată, instanța reține că bunurile respective erau destinate utilizării în cadrul gospodăriei părinților contestatarului, fiind achiziționate de către fratele acestuia, care desfășoară activitate în Germania în domeniul sistemelor fotovoltaice, circumstanță care confirmă caracterul ocazional și necomercial al importului.

Prin urmare, instanța apreciază că acțiunile contestatarului nu relevă existența intenției de a ascunde bunurile de la controlul vamal sau de a eluda regimul de declarare, acesta acționând în convingerea că se încadrează în regimul de scutire prevăzut de legislația vamală.

În paralel, din materialele cauzei instanța reține că la dosar se regăsește raportul SRTN nr. r-631 din 04.02.2026, prin care valoarea invertoarelor a fost evaluată la suma de 50.009,78 lei, evaluare efectuată de organul competent în cadrul procedurii contravenționale.

Totodată, instanța constată că contestatarul a prezentat acte confirmative emise de furnizorul extern, din care rezultă că bunurile transportate au fost achiziționate la prețul de 100 euro per bucată, respectiv un preț total de 200 euro pentru cele două invertoare.

În acest sens, instanța apreciază că înscrisurile prezentate de contestatar au valoare probatorie relevantă, întrucât provin de la entitatea comercială care a efectuat vânzarea bunurilor și conțin mențiuni clare cu privire la natura, scopul vânzării și prețul acestora, fiind coroborate cu explicațiile date în fața organului vamal.

Astfel, potrivit certificatului/confirmării eliberate la data de 29.01.2026 de către GREENCOVER AG Germania, se atestă că „marfa – invertor, 2 bucăți – a fost vândută lui Popa Victor, motivul vânzării fiind înlocuirea echipamentelor din cauza tehnologiei învechite și necesitatea eliberării spațiului din depozit, bunurile ne mai putând fi utilizate sau comercializate de către vânzător, iar prețul stabilit fiind de 100 euro per invertor”.

În aceste condiții, instanța reține că actele prezentate de contestatar reflectă în mod direct prețul de achiziție al bunurilor și circumstanțele comerciale ale tranzacției, acestea provenind de la entitatea care a efectuat vânzarea și conținând mențiuni clare și concordante privind natura, scopul și valoarea bunurilor.

Prin urmare, instanța apreciază că respectivele înscrisuri au o forță probatorie relevantă și nu pot fi înlăturate doar printr-o evaluare ulterioară realizată de organul vamal, în lipsa unor argumente tehnice sau probatorii care să demonstreze inexactitatea sau lipsa de veridicitate a acestora.

În acest context, instanța mai reține că simpla diferență dintre valoarea stabilită prin raportul SRTN nr. r-631 din 04.02.2026, prin care bunurile au fost evaluate la suma de 50.009,78 lei, și valoarea indicată în actele prezentate de contestatar nu este, prin ea însăși, suficientă pentru a înlătura caracterul probator al documentelor emise de furnizorul extern, în condițiile în care evaluarea organului constatator reprezintă o estimare efectuată în cadrul procedurii contravenționale, iar nu o dovadă absolută a prețului real de achiziție.

Mai mult, instanța constată că organul constatator nu a făcut dovada existenței unei conduite frauduloase din partea contestatarului și nu a reușit să răstoarne prezumția de nevinovăție instituită de lege, limitându-se la simple aprecieri de ordin general, fără un suport probator suficient, concludent și coroborat, apt să demonstreze, dincolo de orice dubiu rezonabil, vinovăția persoanei în privința căreia a fost pornit procesul contravențional.

În consecință, în lipsa unor probe certe și concludente privind vinovăția contestatarului, instanța reține că procesul contravențional nu întrunește standardul probator prevăzut de lege, toate dubiile urmând a fi interpretate în favoarea acestuia.

Astfel, instanța constată, că în cauză nu s-a făcut dovada veridicității situației de fapt reținute în procesul-verbal cu privire la contravenție, prin probe certe, pertinente și de netăgăduit, astfel încât în favoarea persoanei în privința căreia a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție acționează principiul in dubio pro reo.

În lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța reține că acesta este un principiu complementar prezumției de nevinovăție. înfăptuirea justiției cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilități, ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă

În atare circumstanțe, instanța de judecată va reține că, în speță există un dubiu care nu poate fi înlăturat prin administrarea altor probe, dubiu care urmează a fi apreciat în favoarea făptuitorului, potrivit art. 375 alin. (3) din Codul Contravențional şi principiului „in dubio pro reo”, care este un principiu complementar al prezumției nevinovăție.

Cu respectarea principiilor prezumţiei de nevinovăţie şi a egalităţii armelor impuse de exigenţele art. 6 din CEDO, precum şi a principiilor contradictorialităţii şi al dreptului la apărare, s-a dat posibilitate ambelor părţi de a propune probe instanţei.

De asemenea, instanţa judecătorească nu este organ de urmărire administrativă ori penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau apărării şi nu exprimă alte interese decît interesele legii, nu este în drept de a considera că vreo probă are o valoare probantă dinainte stabilită. În acest sens instanța constată că, agentului constatator i-a fost acordată posibilitatea de a prezenta probele care au stat la baza întocmirii procesului-verbal, însă acesta nu a făcut dovada contrarie celor enunțate.

Pe cale de consecință, dacă în urma procesului de interpretare și apreciere a probelor administrate, subzistă o îndoială cu privire la unul din elementele necesare pentru tragerea la răspundere contravențională, prezumția de nevinovăție nu este înlăturată, iar de dubiul existent va profita cel acuzat, urmînd a fi valorificat ca o probă în favoarea nevinovăției sale.

Pertinentă este și jurisprudența CtEDO, în cauza Telfner versus Austria din 20 martie 2001, CtEDO a statuat ca o condamnare în lipsa probelor convingătoare de vinovăție constituie o încălcare a art. 6 § 2 din CEDO. Iar în cauza Anghel versus România, CtEDO a accentuat că sarcina probei îi revine acuzării și îndoiala profit acuzatului.

Prin prisma celor redate şi stabilite instanţa concluzionează că, agentul constatator a avut o activitate insuficientă în partea ce vizează stabilirea existenței faptei contravenționale flagrante și dacă acțiunile făptuitorului întrunesc acele elemente ale contravenției incriminate.

Astfel, instanța de judecată ține să menționeze că, în speță, decizia asupra cauzei contravenționale, nu poate face dovada deplină, prin el însuși a faptei, a autorului acesteia și a făptuitorului, decizia asupra cauzei contravenționale, fiind doar actul prin care o persoană este acuzată de săvîrșirea contravenției.

În alți termeni, atît timp cît asupra faptelor descrise în conținutul actului – neconfirmate prin alte mijloace de proba – pot plana o serie de dubii, instanța apreciază că își găsește aplicare un alt principiu de drept, și anume principiul in dubio pro reo.

În acest context, este de evidențiat că, prin Hotărîrea nr. 21 din 20 octombrie 2011, Curtea Constituțională a statuat cu titlu de principiu că: „27. […] regula in dubio pro reo constituie un complement al prezumției nevinovăției, un principiu instituțional care reflectă modul în care principiul aflării adevărului, consacrat în dreptul procesual penal, se regăsește în materia probațiunii. Ea se explică prin aceea că, în măsura în care, în pofida dovezilor administrate pentru susținerea vinovăției celui acuzat, îndoiala persistă în ce privește vinovăția, atunci îndoiala este echivalentă cu o probă pozitivă de nevinovăție. [...]

În același sens, Curtea reține că, potrivit principiilor de drept procesual penal, nimeni nu este obligat să-şi dovedească nevinovăția, sarcina probațiunii revenind acuzării, iar situația de dubiu îi profită celui acuzat (in dubio pro reo). [...]

În asemenea circumstanțe, instanța de judecată pornind de la premise procedurale prin care legiuitorul a stabilit că nici o probă nu are nici o valoare prestabilită consideră că, simplul fapt al întocmirii deciziei asupra cauzei contravenționale, este insuficient pentru tragerea persoanei la răspunderea contravențională, chiar dacă decizia asupra cauzei contravenționale și sancționare a faptei contravenționale se bucură de prezumția de veridicitate, doar în măsura în care a fost întocmită legal.

Art. 461 Cod Contravenţional stipulează, că în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute la art. 441 şi 445 Cod Contravenţional, instanţa încetează procesul contravenţional, iar potrivit art. 441 alin. (1) lit. a) Cod Contravenţional, procesul contravenţional pornit încetează dacă nu există faptul contravenţiei.

Prin urmare, sintetizând circumstanțele reliefate suprapuse la textele de lege enunțate, ținând cont de faptul că fapta prevăzută de art. 357 alin. (1) Cod contravențional, nu există în speța discutată, în cadrul judecării cauzei nu s-a confirmat temeinicia faptei imputate lui Popa Mihail, procesul contravenţional urmează a fi încetat.

Cu referire la corpurile delicte, instanța reține că prin procesul-verbal de ridicare a mărfurilor și obiectelor aflate sub control vamal din data de 29.01.2026 au fost ridicate două invertoare solare de model FRONIUS SYMO 10.0-3-M și FRONIUS SYMO 12.5.0-3-M, bunuri care au constituit obiectul verificărilor efectuate de organul vamal în cadrul procedurii contravenționale.

Ulterior, prin Ordonanța inspectorului superior SPC, Ion Angheni, din data de 06.02.2026, bunurile menționate au fost recunoscute în calitate de corpuri delicte, fiind dispusă transmiterea acestora spre păstrare în camera de păstrare a corpurilor delicte a Biroului Vamal Nord, în conformitate cu procedura legală aplicabilă în materia contravențională.

Instanța reține că, potrivit art. 431 alin. (4) Cod contravențional, la judecarea cauzei contravenționale instanța de judecată soluționează chestiunea privind corpurile delicte în conformitate cu prevederile art. 439/7 din același cod, precum și cu dispozițiile art. 162 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător în procesul contravențional.

În acest sens, instanța face trimitere la art. 162 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căruia, la soluționarea cauzei în fond, instanța hotărăște asupra corpurilor delicte, stabilind că bunurile care nu fac obiectul confiscării sau nu sunt supuse altor măsuri speciale se restituie proprietarilor legali, iar în situația în care aceștia nu sunt identificați, bunurile se trec în proprietatea statului.

Aplicând aceste dispoziții legale la circumstanțele speței, instanța constată că în prezenta cauză a fost stabilită lipsa faptului contravenției, precum și inexistența vinovăției contestatarului în săvârșirea faptei imputate.

În aceste condiții, măsura reținerii și păstrării bunurilor în calitate de corpuri delicte își pierde temeiul juridic, nefiind întrunite condițiile legale pentru menținerea acestora sub regimul de corpuri delicte sau pentru dispunerea confiscării.

Prin urmare, instanța apreciază că se impune restituirea către proprietarul de drept a corpurilor delicte ridicate prin ordonanța din 06.02.2026, respectiv a celor două invertoare solare menționate, întrucât nu subzistă temeiuri legale pentru o altă soluție.

Conducîndu-se de prevederile art. 441, 448, 460 şi 462 Cod contravenţional al R. Moldova instanţa de judecată

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se admite contestaţia depusă de Popa Mihail.

Se anulează procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. SVM 01010247 și decizia agentului constatator de sancționare seria/nr. DSV 01001848 din 25.02.2026, întocmite de Biroul Vamal Nord, Cojocaru Igor, în privința lui Popa Mihail, în temeiul art. 287 alin. (10) Cod contravențional, cu încetarea procesului contravențional din lipsa faptului contravenției.

Corpurile delicte: -două invertoare solare de model FRONIUS SYMO 10.0-3-M și FRONIUS SYMO 12.5.0-3-M, de restituit proprietarului.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile, la Curtea de Apel Nord, prin intermediul Judecătoriei Bălți, sediul Central.

Președintele ședinței,
Judecătorul **Lina Popescu**